

НАЙ-ДОБРИЯТЪ НАЧИНЪ :: ЗА РАЗСЖЖДЕНИЕ ::

4-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
31.X.1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароолу № 21.

НАЙ-ДОБРИЯТЪ НАЧИНЪ :: ЗА РАЗСЖЖДЕНИЕ ::

4-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
31.X.1923 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ — РУСЕ
ул. Сароогу № 21.

Най-добрият начин за разсуждение.

Т. м.

Прсчетоха се нѣколко теми върху: „Разликата между лѣвия и дѣсния пѣтъ“.

Прочете се резюмето върху темата: „Отношението между въздуха и водата“.

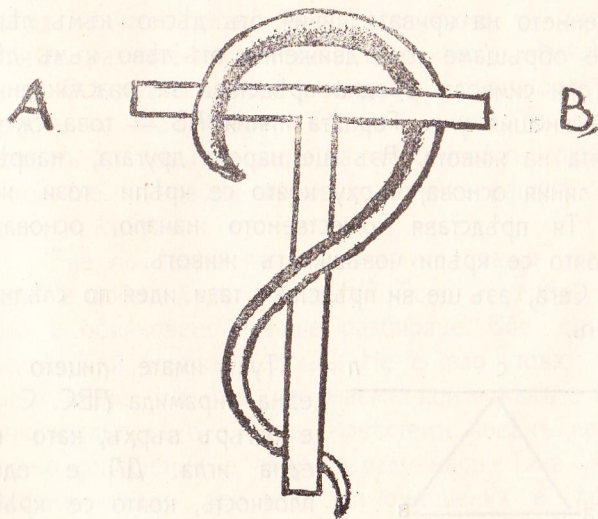
Тема за слѣдующия пѣтъ: „Киселитѣ и сладкитѣ храни“ — кои хора употрѣбаватъ киселитѣ, и кои — сладкитѣ храни. Ще пишете за киселитѣ и сладкитѣ храни, които съврѣменнитѣ хора употрѣбаватъ.

Туй, което сега мислите и разсждавате, отъ пами-вѣка го знаятъ всички, не е нѣщо ново. За-примѣръ, въ дрѣвната философия нѣкой философъ казва: „Всички хора сж смъртни“. Това е наполовина вѣрно. Сократъ е човѣкъ, слѣдователно Сократъ е смъртенъ. То е единъ логически изводъ, но той не е вѣренъ въ своята цѣлокупность. Къдѣ е невѣрността? Всички хора, които прѣстѣпватъ Божия законъ сж смъртни. Сократъ, който е прѣстѣпилъ Божия законъ, и той е смъртенъ. Всички хора, които не сж прѣстѣпили Божия законъ, не сж

смъртни. Сократъ не е прѣстѣпилъ Божия законъ, и той не е смъртенъ. Слѣдователно, една отъ прѣдсикитѣ не е вѣрна. Ето кждѣ е лъжата на съврѣмнената логика. Казватъ: мисълта на нѣкого не е логична. Вѣрно е, но не всѣкога логиката поддържа Истината. Нѣкой пѣтъ поддържа, нѣкой пѣтъ — не. Значи вие трѣбва да се освободите отъ тия заблудения. „Всички хора сж смъртни“, ние повтаряме. И азъ съмъ човѣкъ, и азъ съмъ смъртенъ. Смъртенъ си защо? — Защото грѣшишъ. И тъй, логическиятъ изводъ е: за да избѣгнемъ смъртта, трѣбва да бждемъ послѣдователни въ изпълнението на Божественния законъ. Божествениятъ звонъ може да се изпълни абсолютно, въ това нѣма никаква спънка. Найлесниятъ законъ за изпълнение е Божествениятъ. И дѣцата го изпълняватъ, и животнитѣ го изпълняватъ. Всичко живо въ свѣта изпълнява Божествения законъ, и голѣма гениалностъ се изисква, за да изопачишъ Божествения законъ. Само гениалнитѣ хора сж въ състояние да изопачатъ Божествения законъ и да създадатъ нѣщо ново. Само тѣ могатъ да отбиятъ хората отъ правия пѣтъ, да ги заблудятъ и да кажатъ: този е Божествениятъ пѣтъ.

„Всички хора сж смъртни“. Въ това изречение се крие извѣстна отрова. За силния човѣкъ, за све-

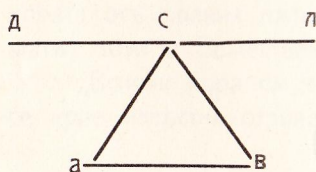
тията, за праведния, за умния, за Божествения човѣкъ, като кажешъ, че всички хора сж смъртни, друга е идеята, която се крие въ тия думи. Трѣбва обаче, да знаемъ начина да прѣвръщаме идеитѣ, да разлагаме думитѣ и да намѣримъ Истината, която се крие въ тѣхъ. Другото положение. Казватъ сега: „Всички ние се раждаме смъртни“, и това не е вѣрно, т. е. на половина само е вѣрно. „Всички се раждатъ смъртни“. Не, всички се раждаме безсмъртни.

Казва Христосъ: „Роденото отъ плътта, плът е, т е. роденото при едно грѣховно състояние носи смъртъ съ себе си, а роденото отъ духа безъ грѣхъ, носи вѣченъ животъ. Сега, въ този новъ начинъ на разсѣждение, ние трѣбва да се ограничимъ, понеже сме на границата. Вие сте близо при тази Божествена граница: п_____т

Вие сте вижаали онзи символъ, който теософитѣ иматъ, нали? Тѣ иматъ единъ знакъ, но азъ обръщамъ този знакъ въ обратна посока. Тѣ започватъ движението на кривата линия отъ дѣсно къмъ лѣво, а ние обръщаме това движение отъ лѣво къмъ дѣсно. Този символъ е една прѣдстава за разсѣжденията на нисшия умъ. Горната линия АВ — това сж условията на живота. Азъ ще нарека другата, напрѣчната линия основа, върху която се крѣпи този животъ. Тя прѣдставя Божественото начало, основата, на която се крѣпи човѣшкиятъ животъ.

Сега, азъ ще ви прѣдставя тази идея по слѣдния начинъ.

Тукъ имате лицето на една пирамида АВС. С — е остъръ върхъ, като на една игла. ДЛ е една плоскостъ, която се крѣпи

на него. Д и Л сж живи, разумни точки. Едната прѣдставлява любовта, т. е. човѣкътъ, който държи закона на любовта, а другата — на омразата. Единиятъ си служи съ убийство, отмъщение, другиятъ — съ любовь. По нѣкой пѣтъ хората казватъ: защо трѣбва да любишъ ближния си, защо трѣбва да любишъ противника си, врага си? Прѣдставете си, че Провидението ви е турило на едната страна на тази плоскостъ, въ Д, а противникътъ ви — въ Л, и вие се държите въ равновѣсие на тази игла С. Какъ нѣма да обичашъ сега? Ако Л се махне, ти ще изгубишъ равновѣсието и ще отхвъркнешъ нѣкъдѣ далече. Слѣдователно, той съставлява противоположния полюсъ на твоя животъ. Това не е зло. Въ дадения моментъ ти ще говоришъ на този човѣкъ любовно, и той ще ти говори любовно, понеже вашитѣ интереси сж свързани.

Вие по нѣкой пѣтъ си мислите: защо ли има лоши и добри хора въ свѣта? Лоши и добри хора, това е обикновеното ваше разбиране. Вие още не знаете, кой човѣкъ е лошъ. Не е зло това, което ние считаме зло. Ние не знаемъ кой човѣкъ е лошъ. Относително само знаемъ. Извѣстенъ човѣкъ при извѣстно ртношение е лошъ заради насъ Така и извѣстенъ човѣкъ, при извѣстни отношения е добъръ

зараде насъ, но то е само едно отношение. Това не е абсолютна истина. Когато ние говоримъ, че трѣбва да любимъ врага си, подразбираме, какви трѣбва да бждатъ ризумнитѣ ти отношения спрямо всички хора. Тия отношения, въ които Богъ те е поставилъ, не трѣбва да ги промѣняшъ, но трѣбва разумно да изпълнишъ всичкитѣ свои задължения. Какъ се създаватъ тия врагове? Д е било свободно същество — ДС. И Л. е било свободно — Лс. Но ДС е жена а ЛС е мъжъ, ЛС е човѣкъ славолубивъ въ свѣта. Той иска да се повдигне, но нѣма пари. ДС е богата. — ДСА. Слѣдователно, ЛСВ, за да постигне своята цѣль, влюбва се въ тази мома. За какво? — За да стане ученъ човѣкъ, да се прослави въ свѣта. И, слѣдъ като се влюби, Провидението понеже знае, че тѣхнитѣ отношения сж лъжливи, поставя ги на тази хосканица. Туй е една женитба. Казва имъ: „Ще се обичате и двамата“. И тѣ се обичатъ, но по необходимостъ. Тогава нѣкоя жена казва: не мога ли да напусна мъжа си, азъ не го обичамъ? — Ако го напуснешъ, ще отхвъркнешъ надалече. Дойде мъжътъ, и гой иска да напусне жена си. Казвамъ: не може да я напуснешъ, на хосканица си, Ние можемъ да проверимъ този законъ. Ако мъжътъ напусне жената, той ще умре. И ако жената

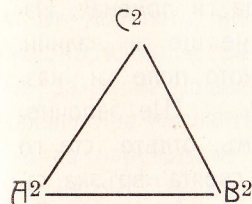
се опита да напусне мъжа си, тя ще умре, т. е. толкова далече ще отхвъркнешъ, че ще излѣзешъ навънъ изъ орбитата на този свѣтъ. И затова Писанието казва: „Жененъ ли си, не търси да се отвързвашъ. Не си ли жененъ, не търси да се завързвашъ“. Тѣй седи философията. Сега, вие не питате какво да правите прѣди да си създадете извѣстни условия въ свѣта, ами слѣдъ като ги създадете. Защото, имайте прѣдъ видъ, че азъ говоря на васъ, като на ученици, които разбиратъ. Ние не можемъ да си играемъ съ законитѣ, които Богъ е вложилъ въ този свѣтъ, въ тази велика школа, прѣдъ лицето на всички тия разумни същества. Тѣ сж търпеливи и много снизходителни къмъ насъ, но нашата свобода е ограничена. Не може да прѣстѣпимъ границитѣ на тия закони! Щомъ създадемъ едно ново условие ДЛ, било на физическия свѣтъ, било на сърдечния свѣтъ, било на умствения свѣтъ, ние носимъ послѣдствията — законътъ е вѣренъ навсѣгждъ. Щомъ създадешъ въ себе си двѣ противорѣчиви мисли, ти самъ ще трѣбва да ги примиришъ; щомъ създадешъ въ себе си двѣ противорѣчиви желания, ти самъ ще трѣбва да ги примиришъ и щомъ създадешъ въ себе двѣ противорѣчиви дѣйствия, ти самъ ще трѣбва да ги примиришъ. И, ако не ги примиришъ, тѣ ще ста-

натъ една язва и ще спън-тъ цѣлото твое развитие.

Сега, нѣкой казва: не може ли да поживѣемъ? — Свободни сте, нѣма нѣщо, което да не може да се позволи, но знайте, че въ природата за всичко се плаща. Единъ отъ еврейскитѣ царе, виденъ поетъ и сѣшевръменно пророкъ, си е позволилъ единъ произволъ, повидимому една проста постѣпка, позволена като на царъ и казва: „Не съмъ ли царъ, не мога ли да направя това, не сѣ ли тия мои поданици?“ Тѣй и единъ овчаръ казва: „Тия овци не сѣ ли мои? Азъ имамъ право да взема кое и да е агне, коя и да е овца, да я заколя и да я изямъ. Азъ съмъ господаръ“. Обаче, тази философия, че овчарьтъ има право да яде овцетѣ, не е права. Въ Божествения кодексъ е туренъ слѣдния законъ: овчарьтъ има право да взема вълната и млѣкото, но никога не му е позволено нито да коли, нито да продава овцетѣ. Че ги продава, той е неговъ законъ, но не и Божественъ. Това не е философия. Казва: „Азъ не съмъ ли овчаръ?“ Отъ това изваждамъ друго заключение. Нѣкой пастирь казва: „Азъ съмъ пастирь“. Има пастири въ свѣта, пастири на обществото. Нѣкой казва: азъ имамъ право да направя това или онова, Не, нѣмашъ право. Какво можешъ да направишъ, ще се поучишъ отъ овчаря. Овчарьтъ нѣма право

да заколи нито една овца, но има право да вземе млѣкото ѝ, има право да вземе вълната ѝ. Това е, което му е дадено въ дадения случай. Това е новъ начинъ за разсѣждане. Обаче не е важно само да разсѣждате, но и да прилагате. Ако разсѣждате и не прилагате, тогава въ васъ ще се яви обратния процесъ. Когато казвамъ, че искамъ да разсѣждате, то не значи, че искамъ да измѣтете старото изведнѣжъ. То е невъзможно.

Отъ васъ, при сегашнитѣ условия, се изисква слѣдующето. Вие имате една цѣла кармическа пирамида, нали? Азъ турямъ на единия върхъ — A^2 , то

е законътъ на противорѣчието, B^2 е пакъ законъ на противорѣчието и C^2 сѣщо е законъ на противорѣчието. Тази пирамида се образува отъ редъ беззакония,

отъ редъ беззаконни постѣпки. Вие сте я съградили, да кажемъ, прѣди 3—4000 години. Мислите ли, че когато нѣкой ви каже, че всичко това трѣбва да се изхвърли, че въ единъ день, въ една седмица, въ единъ мѣсець ще може да го изхвърлите? — Не. Казвате, обаче: азъ не мога да го направя. Питамъ тогава: ти, когато за пръвъ пѣтъ започна да туряшъ

камънитѣ на тази пирамида, каза ли, че не може отъ да я направишъ, че не можешъ да я съградишъ? Тогава каза, че можешъ. Слѣдователно, като си казалъ, че можешъ да направишъ тази пирамида, ти можешъ по сѣщия начинъ и да я развалишъ. Ти си започналъ да я градишъ отъ долу-нагорѣ, сега ще започнешъ да я събаряшъ отъ горѣ-надолу. Това е така по отношение на физическия свѣтъ, но по отношение на Божествения свѣтъ нѣщата ставатъ моментално. Тази пирамида е създадена моментално. И затова казвамъ, че и въ Божествения свѣтъ може да изчезне моментално. И Писанието казва така: „Ще залича прѣгрѣшенията ви и нѣма да ги помена“. Изведнѣжъ, моментално, подразбира, че ще ги заличи. Тогава вие се спирате на физическото поле и казвате: какъ ще изправя живота си? — Ще започнете да изправяте живота си отъ тамъ, отдѣто сте го нарушили. Най-първо вие скъсахте своята връзка съ Бога, и слѣдъ това образувахте тази пирамида. Съ това скъсване се започва грѣховенъ животъ, лъжливъ животъ. Философията е, че слѣдъ като направихте тази пирамида, вие искахте да живѣете добъръ животъ, безъ всѣкакви грѣхове, а слѣдъ 4—5000 години да направите връзка съ Бога. Ето гдѣ е лъжата! И сега по сѣщия начинъ, както скъсахте връз-

ката, така и ще се свържите съ Бога. Ще започнете обратното, ще започнете събарянето на тази пирамида. Тя ще се събори сама по себе си. Тя се е образувала безъ Бога, а ще се събори чрѣзъ Бога.

Сега, въ школата, както и въ всичкитѣ окултни школи, се проповѣдва единъ чистъ и святъ животъ, който мдже да се постигне чрѣзъ усилие на човѣка. И какви ли не начини и методи се прѣпорѣчватъ за това. Нѣкой отиде да се покланя прѣдъ Бога. Ще направи единъ, два, три, сто поклона. Другъ ще се изправи, ще се моли на Бога: чете една, двѣ, три, четири молитви, ще прочете всичкитѣ псалми, ще се моли, моли, но нищо не излиза отъ тази молитва. Не е въ моленето, не е и въ работата. Божествениятъ законъ, казвалъ съмъ ви и другъ пѣтъ, изисква абсолютно да не нарушаваме Неговия законъ. То е първото правило за Неговитѣ дѣца. Богъ казва: „Абсолютно нѣма да нарушавате моя законъ!“ Е, какъ става нарушението? Азъ съмъ забѣлѣзвалъ, какъ се закачватъ двѣ братче и сестриче, които се обичатъ. Малкото братче дойде, хване нѣкое косъмче отъ главата на по-голѣмото си сестриче и казва: хванахъ една мушица, че искамъ да откъсна единъ косъмъ отъ главата ти за да я завържа. Това дѣте не вземе единъ косъмъ отъ своята глава. ами отскубва отъ главата

на сестричето си. Ето какъ се е родилъ грѣхътъ. Майката, като види това нѣщо, започва да се смѣ. Това малкото дѣте е извършило едно велико прѣстѣпление. То изтегля едно правило, етинъ написанъ законъ отъ главата на своята сестра. Единъ косъмъ е единъ великъ листъ. Сестрата заплаква, а майката се смѣ, бащата се смѣ и казватъ: днесъ нашето момченце отскубна единъ косъмъ отъ главата на сестра си. Най-послѣ какво става съ този синъ? Като порасне: започва да отскубва космитѣ отъ главитѣ на баща си и майка си. По законътъ, онзи Божественъ принципъ е слѣдующиятъ: ако на това дѣте бихме дали цѣлия свѣтъ, всичкото богатство, то не трѣбваше да отскуби този косъмъ. И ако бихте му казали, че ще му дадете всичкото богатство, дѣтето трѣбваше да каже: не, азъ не продавамъ ни единъ косъмъ отъ главата на сестра си. Онзи братъ, който е отскубналъ единъ косъмъ отъ главата на сестра си, той е извършилъ прѣстѣпление, за такъвъ братъ вече се прѣдполага че той може да направи всичкитѣ прѣстѣпления, да продаде бжца си, майка си.

Това е новъ начинъ за разсѣждане, който вие сте забравили. Какво правите днесъ? — Седнете и се занимавате съ вашитѣ голѣми грѣхове. Но, ако речете вие сами да съборите тази пирамида, трѣб-

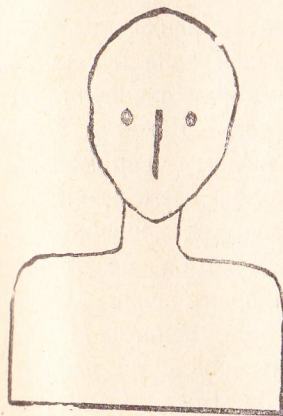
ватъ ви 4-5-6-7-8,000 години, и то, знаете ли какви усилия? Затова Писанието казва: „Ние ще викаме Силния. Великия въ сила и мощъ, и мъдрия въ знание, Истина и Любовъ, да дойде да ни помогне, за да може да се освободимъ отъ нея, и нашиятъ умъ нашето сърце, нашата воля да могатъ да работятъ тъй, както бихме желали. Не че въ насъ нѣма желание да работимъ, но по-вечето отъ васъ сж свързани. Вие казвате: ще направя това. Речете да го направите, и виждате, че ржцетѣ ви сж свързани. Искате да направите нѣщо, но усѣщате, че сте вързанъ, ограниченъ. Защо? Вие не се спирате сами да си дадете отчетъ, защо е това. Азъ зная, че вие ще турите причината тамъ, дѣто не е.

И тъй когато Христосъ е казалъ: „Любете враговетѣ си“, Той е подразбиралъ слѣдния великъ законъ: Любете враговетѣ си, защото това е волята Божия. Азъ имамъ едно правило, то е слѣдующето: ако мразишъ, ти правишъ единъ грѣхъ по отношение къмъ себе си, самъ се спъвашъ. А да любишъ значи да създавашъ красиви образи. Тия образи сж вѣчно красиви. Тѣ сж потикъ за твоето усъвършенствуване. Слѣдователно, образитѣ на любовта сж великиятъ потикъ за растенето, за умственото развитие. Ние ще се спремъ върху закона:

„Искамъ своето добро, растенето и благородството на моята душа. Азъ трѣбва да любя, понеже това е волята Божия.

Въ окултната наука, съ която се занимавате, има двѣ противоположности. Въ нея има толкова възможност да станете добъръ, колкото има възможност да станете лошъ. Това не е само за васъ, но и за всичкитѣ религии има тази възможност, понеже всичкитѣ религии си служатъ съ окултната наука, съ окултни сили. И вие трѣбва да знаете, че всичкитѣ висши същества, всичкитѣ разумни същества не сж отъ тия, които може да окаляте или да оставите върху тѣхъ своитѣ нечистотии. Слѣдователно, тѣ сж много възискателни. Ако вие влѣзете въ една окултна школа, и не се учите на чистота и право мислене, ще ви изключатъ тамъ. Запримѣрь, нѣкой пѣтъ вие мислите тъй: какво ли мисли Учителътъ за мене? Самата ви мисль вече е нечиста. Ако вие сте човѣкъ на любовта, какво ще мисля заради васъ? Ще констатирамъ единъ фактъ, че сте човѣкъ на любовта, и ако река да изопача този фактъ друго-яче, значи да проваля себе си. Ако вие сте човѣкъ на мъдростта какво ще мисля заради васъ? Не мога да изопача този фактъ. Фактъ е това! Ако при всѣка постѣпка, която вие вършите, постѣпвате по закона на мъд-

ростта — азъ взимамъ думата „мъдростъ“ въ много тѣсенъ, ограниченъ смисълъ — човѣшка мъдростъ, а ние Божествена — какво ще мисля? — Ще можемъ много добръ да се разберемъ. И въ критиката си пакъ ще се разберемъ. Любовта, за която азъ ви говоря, не е човѣшка любовъ, и ако вие постѣпвате по тази любовъ ще се разберемъ. Азъ искамъ да ви насоча не къмъ личността, защото личността ще ви ограничи. Въ какво седи тази личностъ? Тя е единъ кръгъ, който има два центра. Това е човѣшкото лице. Отдолу се образува единъ квадратъ. Въ този квадратъ има малки извивки. Въ това е красотата. Човѣкътъ може да се прѣдстави въ геометрическа форма. Онзи човѣкъ когото художникитѣ рисуватъ, тѣй е човѣкътъ на желанията въ астралния свѣтъ. Тамъ има извѣстна пластичностъ, извѣстно движение. Въ малкитѣ извив-

ки не се забѣлѣзватъ правитѣ линии. Когато гледаме човѣка въ лицето, красотата зависи отъ това, че въ

него ставатъ промѣни. Тия промѣни именно ни рад-
ватъ. Ако се спратъ тия движения, човѣкъ е много
отвратителенъ. Когато това лице се движи бързо, то
е приятно. Живото лице е, което ни радва. Живо
лице може да бѣде само умното лице. Въ личностъ-
та се криятъ най-лошитѣ нѣща. Тя е изразъ на его-
измъ, на подлизурство, на страхъ, на измама, на лъжа.
И човѣшката личностъ е създадена отъ свичкитѣ от-
рицателни качества въ свѣта. Това е личността. Азъ
не говоря за „азъ — а“, за човѣка, за съзнателното,
но — за личността. Нѣкой казва: обидѣха ме. Оби-
дили го въ какво? — Че му казали една истина. А,
другъ е вече въпросътъ. Днесъ върху личността ни-
каква наука не може да се съгради. Какво е роди-
ла личността? Съврѣменната наука: съврѣменната
философия, химия, физика, биология, вземете и бого-
словието, и всичкитѣ други отрасли, по причина на
човѣшката личностъ всички тия науки сж се опоро-
чили, отклонили сж се отъ своя правъ пътъ. Да ка-
жемъ, лѣкарь е нѣкой, но той не е истински лѣкарь,
да служи на Бога. Единъ химикъ днесъ ни най-мал-
ко не му е цѣльта да служи на Бога. Съврѣмен-
ниятъ музикантъ сжщо не е идеенъ. Всѣки музикантъ
иска да спечели пари. Художникътъ иска да нарисува
една картина за пари. Пари, навсѣкждѣ пари! Това

е личността у човѣка. Сега нѣкой може да възрази
че изкуството е принесло полза. Тѣй е. Нѣкой може
да каже, че науката е принесла полза. Тѣй е, но въ
свѣта не се проявява само личността, съ личностъ-
та заедно се проявява и разумната човѣшка душа.
Слѣдователно тя прѣвърща дѣйствиата на егоизма въ
добро. Това не се дължи на човѣшката личностъ.
Това се дължи на човѣшката душа, която постоянно
работи за доброто въ свѣта. Ето защо, ние трѣбва
въ себе си да се освободимъ отъ своята личностъ,
не изведнѣжъ, а послѣдователно и разумно. Така да
се освободимъ, щото да не нарушимъ чувствата, мис-
литѣ и желанията на нашата душа. Нѣкой казва: Из-
веднѣжъ да направимъ това! Вие не можете извед-
нѣжъ да съборите това здание. То ще ви затрупа.
Камъкъ по камъкъ, разумно ще снимате, разумно ще
изправяте погрѣшкитѣ си, и никакъ нѣма да се обез-
сърчавате. Тогава ние ще дойдемъ до онази нова
философия, която ще ни открие, че ние сме въ гра-
ницата на този новъ свѣтъ. Иде една велика вълна
отъ мисли, чувства и дѣйствиа на възвишени сжщест-
ва. Тя ще дойде, ще проникне на всѣкждѣ. И ако
вие не сте готови, тя ще постѣпи тѣй: ще прѣмах-
не снѣга отъ свѣта, сѣменцата, които сж потиснати,
ще ги извади отъ земята, болнитѣ ще оздрави и

всички нечистотии ще очисти. Това сж твърдения. Ще каже нѣкой: докажи! Тия нѣща не се доказватъ, вие ще ги видите. Тия нѣща нѣма какво да ги виждате отвънъ, тѣ сж вжтрѣ въ васъ. Най първо вие искате да бъдете радости, спокойни, да имате добро разположение на духа, искате да имате връзка съ Бога. Тогава, защо ще Го търсите горѣ на небето? Толкозъ години го търсите, а не сте мислили, че Богъ, който прониква въ всички същества, прониква чрѣзъ Духа и въ вашето сърце.

Нѣкой пѣтъ вие сте недоволни. Дойде нѣкой приятелъ при васъ натъженъ, скърбенъ, иска утѣха. Вие казвате: днесъ не съмъ разположенъ, махни се отъ тука, другъ пѣтъ ела при менъ! Питамъ: съ тази ваша постѣпка вие не сте ли наскърбили Бога? Мислите ли, че Богъ е доволенъ отъ васъ? Не, вие сте Го наскърбили въ лицето на вашия приятелъ. Тогава туй разумно същество ще ви погледне, ще помисли малко и ще ви тури името така: „За споменъ да мисли“ з. с. д. м. Господъ казва: „Азъ ще ви науча да мислите“. И знаете ли какво може да ви се случи? Ние имаме редъ наблюденія, не отъ миналото, но отъ сегашното. Тамъ, въ Габровско, нѣкое си малко дѣте се радвало на едно ластовиче гнѣздо. Изважда петъ малки ластовичета и съ ножи-

ци отрѣзва езичетата имъ. Занася ги при майка си, а майката се радва и казва: „Моето дѣте днесъ извадило петъ ластовичета отъ гнѣздото имъ и имъ отрѣзало езичетата. Колко пѣргаво, колко умно дѣте!“ То израства и се оженва. Раждатъ му се петъ дѣца, но всичкитѣ нѣми. Слѣдователно, по този законъ вие трѣбва да знаете, че всичкитѣ дѣйствия, прѣгрѣшения въ свѣта, не сж много неразумни — за тѣхъ се държи смѣтка. Има много разумни същества, които могатъ да пострадатъ отъ насъ Ето защо, всички спѣнки, мѣнотии, страдания, които ни сполетяватъ въ живота сж резултатъ на нашитѣ постѣпки.

Сега, въ школата, ние не искаме вие да се боите, да казвате: а, то е страшно! Не, ще имате новъ моралъ, нови разсѣждения. Ние казваме: безъ страхъ!“ Азъ съмъ далъ на младитѣ единъ поздравъ: „Само свѣтлиятъ пѣтъ на Мѣдростъта води къмъ Истината!“ На васъ казвамъ: „Само свѣтлиятъ пѣтъ на Божествената Мѣдростъ води къмъ Божествената Истина!“ И тѣй, ние ще употребимъ науката не за нашата личностъ, не да пожертвуваме Истината за тази наука, ние искаме да употребимъ съвременната наука като сръдство за възтържествуване на Истината. Ние ще си послужимъ съ логиката, съ всички други науки съ които човѣчеството разполага. Азъ не съмъ про-

тивъ логиката. Онзи, който е измислилъ, добръ е направилъ, Но, тази логика трѣбва да бѣде свещена, Божествена. Истината не трѣбва да бѣде логика на лъжа. Сѣщеврѣменно и философията трѣбва да бѣде Божествена. Може да бѣде! Отъ насъ зависи. Не всички хора могатъ да бѣдатъ философи. Философи тѣ сѣ родени, тѣ не се раждатъ сега. Човѣкъ не може като се роди и веднага да стане философъ, той трѣбва да е работилъ хиляди години, за да стане философъ.

И тъй, нѣкои отъ васъ трѣбва да турятъ нова основа, да се очистятъ по новия начинъ. Вие трѣбва съ помощта на Божественото съзнание да внесете Истината. Трѣбва да си прѣдставите Бога, като едно разумно лице, което те наблюдава, винаги щедъръ, мѣдъръ и да кажешъ: заради Него, заради Този, който ми е далъ всичкитѣ блага въ свѣта, ще се постарая да изпълня всичко. То е воля, то е сила! Богъ е единствената сила, която може да стимулира. А сега, нѣкои вмѣсто да турятъ Бога като идеалъ въ душата си, турятъ нѣкой великъ, нѣкой идеаленъ човѣкъ и си го прѣдставятъ като Богъ. Нѣмамъ нищо противъ това, обаче, ще си признаете факта, ще кажете тъй: Господи, направихме една погрѣшка, прости ни! Ние ще се стремимъ да изпълнимъ Твоя за-

конъ. Погрѣшката е извънъ врѣмето и пространството. Изправишъ ли погрѣшката, веднага въ душата си ще почувствуващъ една лекота.

Туй нѣщо сега е необходимо за васъ. Азъ ще влѣза въ необходимоститѣ, за да може тази наука да се реализира, вашиятъ животъ и условията да се подобрятъ. Сега, ако вие имате разединение помежду си, вие ще се срѣщате, но тъй както хората се срѣщатъ въ гостилницата: ядатъ, пиятъ и си приказватъ, но тѣзи връзки сѣ връзки на интересъ, не сѣ любовни връзки. Божественитѣ връзки сѣ връзки, които ще ни свържатъ съ вѣчността. Тѣ сѣ връзки на Добродѣлѣта, връзки на Божествената Мѣдростъ и Любовь, връзки на свещенитѣ Божествени мисли. Когато обичашъ нѣкого, като напише нѣщо, ще го изслушашъ. Нека ти прочете единъ, два, три куплета, тогава си изкажи мнѣнието, тогава си изкажи одобренieto, но не за да го подмамвашъ, а само да го насърчишъ. Не казвай, че е много добръ. Кажй само, че е добръ. Ако е добро, като ти прочете тия два-три куплета, трѣбва да почувствуващъ хубостта на неговата мисль.

Кога вие пишете темитѣ, каква е моята задача. Азъ ви задавамъ теми отъ разни области. Моята цѣль не е да станете писатели, но да се научите да любите Истината и да мислите правилно. Не съмъ

азъ, който ще ви науча да мислите правилно, но искамъ Божествениятъ Духъ въ васъ да се прояви, да дойде туй Божествено съзнание. Вие трѣбва да мислите правилно. Сега нѣкой казва тъй: азъ да порасна веднѣжъ, нѣма да имамъ нужда отъ баща си. Не, това е крива философия, крива мисълъ. Нѣкой казва: не искамъ да имамъ ярема на баща си. Щомъ е имало яремъ, това не е баща. Тогава, по същия пѣтъ на мисълта като се върви, нѣкой ще каже: ние искаме да се освободимъ отъ Бога, защото потѣжкъ яремъ отъ Божия нѣма. Всички искатъ да се освободятъ, да бждатъ свободни. Свободата въ свѣта седи въ изпълнението на тия велики закони. Тамъ е нашето щастие. Отъ Бога имаме нужда тъй, както отъ свѣтлината, отъ водата, отъ хлѣба даже и по-голяма нужда. И отъ баща си имаме нужда, и отъ майка си. Това сѣ отношения. Тия отношения за бждеще ще станатъ потѣсни. Нѣкой казва: не искамъ Учителя си, искамъ да бжда самичкъ. Майката може да каже: азъ отъ дѣцата си нѣмамъ нужда. Крива философия е тази, вие не разсждавате правилно. Ако мислите, че дѣцата ви сѣ брѣме, че майката е едно брѣме, въ това нѣма никаква философия. Сега, нѣкои хора казватъ: е майка! Какво нѣщо е майката! Майката е велико нѣщо въ свѣта! Дѣтето —

това е изразъ на тази майка, на това велико. Туй разбиране, което сега имате за живота, не е истинското разбиране. Туй, което вие наричате дѣца, това не сѣ още дѣца. Онова разумното дѣте въ тебе може да бжде отвѣчъ, може да бжде отвѣтрѣ, а може да бжде и горѣ при Бога. И тъй, Христосъ е казалъ: „Единъ е вашиятъ Отецъ горѣ, а всички вие сте братя“.

Сега, въ школата, трѣбва да се образуватъ тия интимни, а не фамилиарни отиошения помежду ви. Досега азъ съмъ слѣдилъ и нѣкой пѣтъ ми е неприятно, като виждамъ че вие, като се събирате, не се събирате да видите добритѣ си черти, ами всички сте критици, ровите. Като срещнете нѣкой вашъ братъ, най-първо вие имате мнѣние, че той е добъръ. Като поседи 3 – 4 дни, вие почвате да се ровите въ него и изваждате всичкитѣ му недѣзи. „Азъ го мислихъ добъръ, а той билъ такъвъ“. Този човѣкъ, съ тия недѣзи не е вашиятъ приятель. Недѣзитѣ, които приятельтъ ви носи, сѣ нѣща случайни. Приятелството е съчетание на Любовъ и Мъдростъ. Имате единъ приятель, това е една душа, която ви люби, обича, но вие не оценявате тази любовъ. Вие сте събрани тукъ като ученици, но единъ день казвате: не искамъ да се ин-

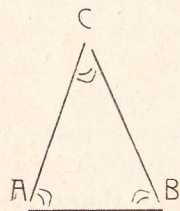
тересувамъ по-вече отъ това учение. Не е така. Това събиране ще послужи за вашето бъдеше самоусъвършенствуване. За да се съберете така, не съмъ ви събралъ азъ. Това е единъ любовенъ актъ на Божествената Любов, Мъдростъ и Истина, въ името на които Богъ ви е събралъ, за да даде познание; мъдростъ и истина, да ви научи какъ да бъдете добри. И туй вие не трѣбва да го прѣнебрѣгвате. Нѣкой дойде, казва: азъ излизамъ отъ школата. Ти не можешъ да напуснешъ тази школа. Щомъ я напуснешъ, ще умрешъ, И нѣма човѣкъ, който като е напусналъ школата да не е умрѣлъ. Денятъ, въ който напуснете Божествената школа, съ васъ всичко е свършено. Като ученици, азъ ви прѣдупрѣждавамъ, никога не влагайте мисълта: азъ ще напусна школата. Ако си въ едно мѣсто на нрѣстѣпление, разбирамъ, но въ една школа, дѣто сте събрани да научите пѣтя на Божествената Любов, Мъдростъ и Истина, да кажете: азъ ще напусна школата, тази пирамида АСВ ще се увеличи, ще стане толкова тежка, че вие ще се намѣрите въ дѣното на Великия океанъ, дѣто грѣшнитѣ души се измѣчватъ. Бъдещата наука изисква отъ васъ едно ново условие, за да ви изложи тази велика Истина тъй, че тя да бѣде достѣпна за васъ,

т. е. да я схванете, както трѣбва. Нѣкой може да каже: азъ разбирамъ какво иска да каже Учителътъ, но азъ съмъ човѣкъ, облеченъ въ плѣть и кръвь, не мога да не грѣша. Добръ, вжте какъ се прѣкъсва логическата връзка. Въ вашия умъ влиза една нова мисль. Казвате: най-послѣ, ние сме хора, облечени въ плѣть и кръвь, какво отъ това? ние знаемъ, че човѣкъ е облеченъ въ плѣть и кръвь. Плѣтъта сама по себе си и кръвьта сама по себе си никакво зло не раждатъ. Плѣтъта и кръвьта, съединени съ човѣшкия духъ, съ човѣшката душа и съ човѣшкия умъ и сърце раждатъ, грѣха. Защо се ражда грѣхътъ? Понеже човѣкъ оставя своитѣ нечистотии въ тази плѣть и кръвь и тази материя не знае какъ да се чисти. Ако човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърце сж нечисти, непременно ще се появятъ всичкитѣ нещастия. Имашъ лоша мисль, лошо чувство, ти ще го оставишъ на страна. То е една смѣтъ. Казвашъ: да дойде нѣкой да ги поправи. Не, ние сами ще поправимъ своитѣ мисли и чувства. И тогава староврѣменнитѣ учени хора ето какъ сж обяснявали това нѣщо. Тукъ имате

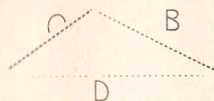

единъ жгълъ АСВ, който е въ движение, понеже тия точки А, С и В сж живи. Въ този жгълъ имате два процеса. Интереситѣ на А и на В сж къмъ С. Инте-

реситъ на В съвпадагъ едноврѣменно съ тия на С. Другъ пътъ може да не се съвпад-тъ. Въ други отношения пъкъ може да се изключватъ. Значи има две положения, двѣ възможности: интереситъ на В или да се съвпадатъ, или да се изключватъ. Прѣдставете си, че С е една жива ябълка, едно живо дърво А и В се стремятъ къмъ собственостъ, да завладѣятъ туй дърво. Ще има ли любовни отношения между тѣхъ? Не, ще има споръ за дървото. Но прѣдставете си, че А и В сж мъжъ и жена, стремятъ се къмъ туй дърво, Тѣ живѣятъ по любовъ. Дали ще има споръ? Тѣ ще кажатъ: ние ще завладѣемъ това дърво за нашитѣ дѣца. Значи, щомъ жгълтъ е отворенъ има споръ. Щомъ този жгълъ е затворенъ, въпросътъ е вече разрѣшенъ. Тогава този външенъ дисонасъ, който сжществува между хората изчезва, но може да се роди вжтрѣшенъ дисонасъ. Дисонаситъ

може да се родятъ въ тия жгли, които сж образували трижгълника—въ жгъла А, въ жгъла В и въ жгъла С. И тъй, нѣкой пътъ може да се родятъ дисонанси, а нѣкой пътъ може да се роди хармония, зависи отъ разбирането на човѣка. Това разбиране може да се измѣни. Кога? — Когато

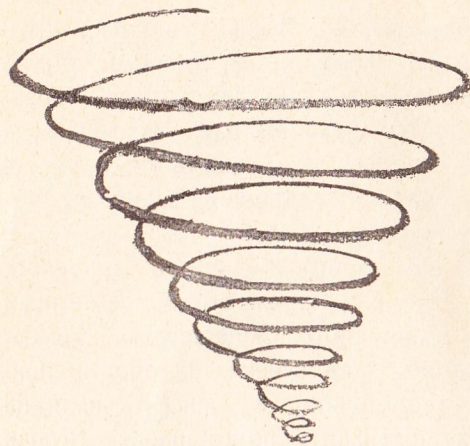

страната С стане по-малка отъ страната D. Изобщо всѣка една отъ странитъ на трижгълника може да се намалява или увеличава. Всѣка една страна на трижгълника прѣдставлява силиви линии въ движение, т. е. сили, които дѣйствуватъ въ плоскостъ. Слѣдователно, силивитѣ линии на този трижгълникъ може да се измѣнятъ. Щомъ се измѣнятъ тѣзи силиви линии, измѣнятъ се и вжтрѣшнитѣ съотношения, а щомъ се измѣнятъ вжтрѣшнитѣ съотношения, може да се измѣнятъ и силивитѣ плоскости. Щомъ се измѣнятъ силивитѣ плоскости, тогава се зараждатъ много неприятности въ самия животъ: и въ ума, и въ сърцето, и въ волята. Сжщеврѣменно се зараждатъ и разни болести въ ума, въ тѣлото и въ сърцето. Къмъ ума спадатъ всичкитѣ ония заболявания на подлудѣване, т. е. обезумяване на хората. Въ сърцето се раждатъ болести отъ чрѣзмѣрната аличностъ на хората. Неврастенията се дължи на дисхармония въ чувствата. И всичко туй произтича отъ факта, че ние мислимъ леко за живота. Ние, когато грѣшимъ, мислимъ, че всѣки единъ грѣхъ лесно може да се поправи. Прѣди да сме сгрѣшили мислимъ така, но щомъ сгрѣшимъ, имаме друга логика. Тогава намираме, че е много мъчно да по-

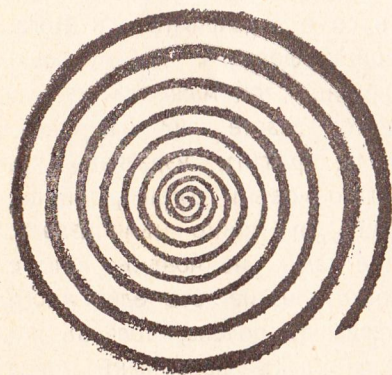
правимъ грѣшкитѣ си. Нито едното е вѣрно, нито другото е вѣрно. Единъ невѣжа, когато направи единъ грѣхъ, много мъчно може да го изправи. Единъ уменъ, когато направи единъ грѣхъ, много лесно може да го изправи, защото е уменъ. Когато нѣкой отъ васъ иска да грѣши съзнателно, да си каже тъй: достатъчно уменъ ли съмъ, за да мога въ скоро време да поправа погрѣшката? Спрете се, помислете уменъ ли сте. Ако сте глупавъ и не знаете какъ да поправите погрѣшката, тогава не ви трѣбва да грѣшите. Ако си много уменъ, сгрѣши. Като грѣшишъ, ще трѣбвѣ да мислишъ. Ще си кажешъ тъй: азъ рѣшихъ да направя този грѣхъ, но достатъчно ли съмъ уменъ да го изправа? Внесете този новъ факторъ въ живота си. Внесешъ ли го, ти вече 50% ще си помогнешъ въ тази окултна наука. Послѣ, внесете другъ факторъ. Искате да сгрѣшитѣ. Кажете си: азъ отъ любовъ мога ли да сгрѣша? Трети факторъ: азъ заради истината мога ли да сгрѣша? Слѣдъ като започнете да мислите така, и слѣдъ като внесете тия елементи въ ума си, тогава ще може да разсѣждавате. И знаете ли каква е тогава възможността за грѣха? Тя е: 1:100,000,000. Ако не разсѣждавате така, на сто милиона грѣхове, само единъ пътъ може да направите добро. И затова съвременнитѣ хо-

ра грѣшатъ. Тѣ не мислятъ. Всички мислятъ, слѣдъ като направятъ грѣха. Това не е мислене. Мисли прѣди да си сгрѣшишъ! Така ще се сполучи. Първитѣ хора слѣдъ като сгрѣшиха въ рая, започнаха да мислятъ. Сега се изисква да зървимъ по обратния пътъ: да мислимъ прѣди да грѣшимъ, а не да грѣшимъ и послѣ да мислимъ.

И тъй, правилата, които се криятъ въ свършенната наука, въ геометрията сж скрити. Въ всички математически формули, които съществуватъ въ съвременната математика, задъ всички тия образи, които сж турени въ геометрията, е описанъ пътъ на слизането пътъ на човѣшкитѣ прѣгрѣшения. Всички тия жгли, трижгълници, петожгълници показватъ птищата, по които човѣкъ се е отдалечилъ отъ Бога. И слѣдователно, тия сжщитѣ формули ще му покажатъ обратния пътъ, по който той може да се качи. И гдѣ е заблудението, знаете ли? Съвременнитѣ философи казватъ, че кржгътъ изразява пътъ на свършенство. Но когато човѣкъ сгрѣши, той ще се намѣри въ единъ кржгъ, отъ който нѣма излазъ. Заблудението, обаче, е тамъ, че човѣкъ като е сгрѣшилъ, започналъ своето слизане отъ една много малка точка. Той се е движилъ полека, толкозъ полека, че не е забѣлѣзвалъ какъ пада, какъ отива

въ дъното на конуса. Като се гледа този конусъ отгорѣ, човѣкъ вижда само кръгъ, който се проектира въ това поле. Отъ падането, т. е.

отъ слизането на човѣка въ материята се образувалъ цѣлъ конусъ, а ние виждаме само външната му форма кръга на тази спирала и казваме: ние така се родихме, т. е. въ грѣха. Не, не

сме се родили въ грѣха. Ето защо ние трѣбва да развиемъ тази спирала. По кой начинъ?—По обратния път. Ще започнемъ отъ голѣмия кръгъ. Смаляваме го, смаляваме, до като дойдемъ до точката, дѣто е направена погрѣшката. Отъ тамъ ще теглимъ една права линия, и въпросътъ е свършенъ.

Азъ бихъ желалъ слѣдъ тая бесѣда да помислите върху новия начинъ на мислене, понеже той ще бѣде свързанъ съ съграждението на вашия бждещъ животъ. И тогава, новиятъ животъ който сега се заражда въ васъ, може да се използва при други условия. Ако мислите по старому, въ васъ никакъвъ новъ животъ не може да се съгради. Разумното изисква разумни разсуждения.

Това което ви казахъ е само въведение. Не мислете, че много съмъ ви казалъ. Не, много малко съмъ ви казалъ, има още редъ правила, редъ формули. Тия трижгълници сж поставени въ извѣстни съотношения. Азъ пакъ ще се спра върху тѣхъ, когато имамъ благоприятни условия, защото Истината въ свѣта е Истина само тогава, когато се разбере и приложи.

Размишление.

